

SP:RES

Concep SPORE Manifest v0. Why, Artistic intention

This project has been funded with support from the European Commission.
This publication/communication reflect the view only of the author,
and the Commission cannot be held responsible for any use
which may be made of the information contained therein.

Programme: CREA2027

Programme: CREA2027
Action: CREA-CULT-2022-COOP
Project reference number: 101098584

Action: CREA-CULT-2022-COOP

Project reference number: 101098584

Project title: SPORES

Project acronym: SPORES

Duration: 15.01.2023 – 15.01.2025

Co-ordinator: Associazione Culturale Appercezioni Via Ardeatina132, Rome, IT, Post Code 00179

Phone1: +39 347 1961384;

Phone2: +39 669 363515

Email: amministrazione@spores-project.eu

SPORES is an artistic project that creates “intermedial experiences” at the crossroads of arts and technology, offering unprecedented opportunities for artists, audiences, cultural operators, institutions and technology designers to explore and implement new ways of experiencing live artistic performances both online and offline. **ACTIVITIES** The project comprises three steps: 1) Invent an original methodology for designing intermedial experiences, then train 15 cultural operators and artists to create 4 intermedial shows 2) Produce these 4 intermedial shows based on the SPORES methodology: – Sensible Archive, by Eugenio Barba, founder of Odin Teatret – Delirium, by Ikarus Stage Arts, company from Nordisk Teaterlaboratorium – Intermedial Travel, by Appercezioni – Euforia Carogna, by Antonio Rezza and Flavia Mastrella These 4 shows will be presented in 11 events in Denmark, Albania and Italy. 3) Share results and lessons learnt about intermedial experiences through 20 dissemination events hosted by associated partners comprising universities and cultural institutes (Goethe Institut and Istituto Italiano di Cultura) in France, Denmark, Italy and Albania. **OUTREACH** The 3-fold structure of the project is linked to a progressive outreach of 1) artists, 2) audience 3) stakeholders of the cultural and creative sector.

Partners

Associazione culturale APPERCEZIONI (Italy)

Carraro LAB (Italy)

Universitèti Polis (Albania)

Nordisk Teaterlaboratorium (Denmark)

Albansk

Në vitin 2022 merr jetë projekti SPORE. Gjatë të njëjtit vit u formua kolektivi i tij; ata janë artistë të larmishëm dhe i përkasin fushave të ndryshme të artit skenik. Shkolla e mendimit që frymëzon SPORES është pjesërisht e lidhur me studimet e Carlo Rovellit mbi mekanikën kuantike, burime të pashtershme frymëzimi për artistët që marrin pjesë në projekt.

Nocioni i krijimtarisë ka të bëjë me shpikjen e diçkaje që nuk ekzistonte më parë (“të krijosh” do të thotë, në mënyrë rigorozë, të nxjerrësh nga asgjëja), prandaj nuk mund të jetë një përsëritje e thjeshtë e zakonit normal, por duhet të përbëjë disa devijimi. Falë një goditjeje të krahut, le të themi kështu, prodhohet një sasi e caktuar çrregullimi. Jo se rendi nuk është i nevojshëm për jetën, megjithatë shfaqja e çrregullimit është po aq e nevojshme për të siguruar që njeriu të mos mbetet i burgosur në rrethin e asfiksuar të përsëritjes së të njëjtës gjithmonë, edhe nëse kënaqet nga një qetësi e paqartë. Në të vërtetë, vokacioni i artit modern është krijuar në një kuptim përçarës, i cili në këtë mënyrë lidhet me një kërkesë për liri, dhe rrjedhimisht me një utopi të tipit anarkist; anarkia si shprehje e barazisë, e masës së barabartë të të gjithë komponentëve. Tani, arti mund të marrë përsipër këtë utopi në mënyrën e vet të të bërit, duke u përafuar ose duke parashikuar figurën. Kështu, për shembull, artet e ndryshme mund të konvergojnë dhe forcohen, duke marrë pjesë aktive, secila në mënyrën e vet, për të stimuluar shqisat, apo edhe duke prodhuar polisense dhe referenca alegorike.

Parimi anarkisto-krijues, pra, mund të shfaqet në kapërcimin e kufizimeve të tekstit dramaturgjik dhe mbi të gjitha në kalimin nga një strukturë vertikale në hipotezat formale horizontale ku çdo “figurë” ripunohet dhe ku drejtimi bëhet një ndërlidhje e pastër, duke mbetur në rrjedhën e sipërme (në mënyrë paradoksale) një projekt i ndërgjegjshëm i çorganizimit, ndarjes dhe heterogjenitetit të pjesëve; aq më tepër nëse ndërhyrja çlirimi nga zhanret e dakorduara dhe të paravendosura, eksperimentimi i teknologjive të reja, dekonstrukcioni ironik i identiteteve tepër të blinduara.

Ndër komponentët e ndryshëm të vënë në vend, nuk zhvillohet aq shumë multimedia, por “ndërmjetësimi”, pra një marrëdhënie jo e dhënë në fillim, por gjithçka duhet verifikuar edhe në ndërhyrjet e mundshme. Shfaqja si provë. Pikërisht, liria e papërcaktueshmërisë, përveçse ngjall reagime të pashembullta shqisore, kërkon reflektim dhe për këtë arsye – duke u mbështetur në frymëzimin momental të së papriturës – megjithatë, në paraqitjen e saj komplekse, ajo kërkon përdorimin e inteligjencës dhe arsytjen për dyshim.

Projekti SPORES shpalos, përcakton, ilustron dhe promovon konceptin e përvojave ndërmjetëse si një përpjekje krijuese. Të gjitha eksperimentet do të jenë të aksesueshme si jashtë linje ashtu edhe në linjë. Për ta bërë këtë, SPORES harton një metodologji që vendos zgjidhjet dixhitale dhe metodat e të menduarit të projektimit në shërbim të krijimtarisë, për të eksploruar territore të panjohura të shkencave humane dixhitale.

Kjo nënkupton aftësinë për të shpikur formate të reja artistike, për të rimenduar marrëdhëniet me publikun (mënyra e ndërveprimit midis artistëve dhe publikut) dhe bashkëpunimin e hapur ndërmjet operatorëve të kulturave të tjera profesionale.

SPORES bazohet në krijimin e një qasjeje ndërmjetëse që i jep jetë një ndërveprimi midis arteve të ndryshme dhe disiplinave të ndryshme;

Rrugëtimi i tij sinestetik është intensifikuar gradualisht në shkrirjen pothuajse të natyrshme midis disiplinave humaniste dhe shkencore; duke gjeneruar gjuhë “të paqëndrueshme” që ripunohen vazhdimisht.

Duke filluar nga poezia te teknologjia e informacionit, nga teatri te artet figurative, nga matematika te muzika, nga kërcimi te kinemaja dhe transformimet e saj, në një kërkim të vazhdueshëm sinergjik që e percepton Dijen si formën e fundit të rezistencës.

Një projekt që transformohet vazhdimisht duke përdorur dhe ripunuar teknologjitë e reja; një takim i gjuhëve dhe krijimeve të ndryshme që bëhen pasqyrë e kalimit stërgjyshorë që nga analoge në dixhitale, përmes një udhëtimi ndërmjetës që mbështetet në dyshime dhe hutime. Humanizoni teknologjitë e reja, për të përjetuar kufirin midis botës “reale” dhe asaj “virtuale” në një mënyrë më të natyrshme, duke mos u ndjerë më si konsumatorë, por “përdorues”, njerëz të rinj, të aftë për të komunikuar, prodhuar, gjeneruar.

Koha dhe Hapësira hapen në themelet e mekanikës kuantike: në eksperimentet e ndryshme të propozuara, nga pritja në shfaqje, gjithçka përzihet në një hapësirë-instalim ku nuk është më e mundur të dallosh se kush është artist dhe kush është spektator (edhe sepse ai nuk është më spektator).

Pikërisht nga mekanika kuantike merr jetë ky kurs dyvjeçar, nga studimet e Carlo Rovellit. Një hibridizim midis Artit dhe Shkencës, një përpjekje për ta bërë të prekshëm konceptin e Papërcaktueshmërisë.

Realiteti është një shtresim i harlisur: male dhe pyje të mbuluara me borë, vështrimi i miqve, gjëmimi i metrosë në mëngjeset e pista të dimrit, etja jonë e shqetësuar, kërcimi i gishtave në tastierën e laptopit, shija e bukës, dhimbja. e botës, qielli i natës, pafundësia e yjeve, Afërdita që shkëlqen e vetme në qiellin blu ultramarin të kreshpusit... menduam se kishim gjetur komplotin themelor të këtij kaleidoskopi të vrullshëm, rendin e fshehur pas velit të çrregullt të paraqitjeve. Ishte koha kur bota dukej e thjeshtë.

Por qartësia e fizikës klasike është shkatërruar nga kuantet. Ishte një zgjim i vrazhdë, i cili megjithatë na çon në zemrën rrahëse të mendimit shkencor që nuk përbëhet nga siguri, është një mendim në lëvizje që ka aftësinë të vërë në dyshim gjithçka. “Realiteti” ridizajnohet vazhdimisht. Çfarë është Teoria Kuantike? Nuk është për të përshkruar se si objektet na shfaqen, por përshkruan se si çdo objekt fizik shfaqet dhe vepron ndaj çdo objekti tjetër fizik. Asnjë objekt nuk është i vetëm, përkundrazi ata veprojnë vetëm me njëri-tjetrin. Ata jetojnë në një sistem ndërveprimesh. i ndikimeve- Në fund të fundit, është një ide e thjeshtë: “realiteti” është një rrjet ndërveprimesh në të cilat objektet janë nyjet. Nuk ka veti jashtë ndërveprimeve. ky është kuptimi i njohurive origjinale të Heisenberg.

Bota kuantike përbëhet vetëm nga ndërveprime, ndodhi, ngjarje të ndërprera, pa qëndrueshmëri. Çdo ndërveprim është një ngjarje, janë këto ngjarje të lehta dhe kalimtare që ndërtojnë “realitetin”, jo objektet e rënda të ngarkuara me veti absolute që filozofia jonë vendosi në mbështetje të këtyre ngjarjeve. Jeta e një elektroni nuk është një vijë në hapësirë: është një shpalosje e pikëzuar e ngjarjeve, një këtu dhe një atje, pasi ndërvepron me diçka tjetër. Ngjarje të përpikta, të ndërprera, probabiliste, relative. Vazhdimësia solide e botës me të cilën jemi mësuar në jetën tonë të përditshme nuk pasqyron thelbin e “realitetit”: është rezultat i vizionit tonë makroskopik. Një objekt është një, asnjë, njëqind mijë. Bota është shkatërruar në një lojë këndvështrimesh, e cila nuk pranon një vizion të vetëm global. Është një botë këndvështrimesh, manifestimesh, jo entitetesh me veti të caktuara apo fakte unike. Vetitë nuk jetojnë në objekte, ato janë ura midis objekteve. Objektet janë të tilla vetëm në një kontekst, pra vetëm në raport me objektet e tjera, ato janë nyje ku janë të lidhura urat. Bota është një lojë perspektive, si pasqyrat që ekzistojnë vetëm në pasqyrimin e njërit në tjetrin. Kokrra e imët e gjërave është kjo botë e lehtë e çuditshme, ku variablat janë relative dhe e ardhmja nuk përcaktohet nga e tashmja.

Kjo botë kuantike fantazmale është bota jonë. Dhe nga kjo fillojmë; ose më mirë, le të fillojmë përsëri të dukemi si SPORE për habitate të reja, gjuhë të reja, mënyra të reja komunikimi. Hapësira bëhet një zonë e lirë që nuk kënaqet në përsëritje, sepse nëse hapësira ndryshon, shfaqja do të ndryshojë me të.

Nëse përpunimi është tashmë transformim, koncepti i relativitetit fillon të jetë një pezullim “i prekshëm” që merr jetë nga përzierja midis Aionit, Kronos dhe Kairos, ku ky i fundit është mjeshër; një grup momentesh, mundësish, momentesh të favorshme, të kapura dhe të ripunuara vazhdimisht.

Çdo artist përfaqëson një moment krijimi, pavarësisht kohëzgjatjes skenike, është intensiteti që përhapet ai që bën diferencën;

Në këtë rrugë metamorfike të përshkruar më sipër, një element mbetet konstant, duke u zhvendosur gjithmonë në sekuenca të reja kuptimore: Poezia.

Poezia përfaqësonte atë mundësi shprehëse të aftë për t’u degëzuar në zbulimet nga më të ndryshmet. Një “formë” e aftë të shndërrohet në diçka tjetër pa e humbur asnjëherë thelbin, identitetin e saj.

Poezia është shprehja ideale për një mendim kritik, por të hapur, i aftë për të dialoguar variantet e ndryshme, për t’u dhënë kuptim hipotezave, utopive, nxitës të domosdoshëm të përparimit njerëzor, të domosdoshëm për një mendim mutant, revolucionar, gati për të përmbysur skemat. i imponuar nga një pushtet që tani është bërë i pakapshëm, material, i vështirë për t’u kontestuar; një fuqi që shndërrohet në një entitet universal të paarritshëm, një përbindësh anormal për të cilin nuk dihet asgjë, as emri, as fytyra; të aftë për ta zhvendosur njeriun modern në një gjendje të paprecedentë të vetmisë globale, pa pikëmbështetje dhe ngushëllime.

Për këtë është shqetësimi, për të gjeneruar, krijuar vazhdimisht, për të mos u kënaqur kurrë me atë që është, me atë që ka; Hulumtimi i pandërprerë është perlë e çmuar e instinktit tonë, e lindur për të dëshiruar gjithmonë diçka tjetër, me të gjitha rreziqet që vijnë si pasojë.

Dhe nëse bota është një turmë e papërmbajtshme, nëse njeriu është një turmë, mënyra e vetme për të përfaqësuar këtë pafundësi është Ndërdisciplinarteti, Ndërmjetësimi. Shumë mendime dhe shprehje të ndryshme që i japin jetë një projekti të bazuar kryesisht tek rastësia.

Federica Altieri – presidentja e shoqates kulturore Appercezioni

Roberto Carraro

Oriana Cardaci

Francesco Muzzioli

[1] C.Rovelli “*Helgoland*” Piccola Biblioteca Adelphi 2020